

## POSTANOWIENIE

19 marca 2026 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Mariusz Łodko (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Marcin Trzebiatowski

SSN Mariusz Załucki

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym 19 marca 2026 r. w Warszawie  
skargi kasacyjnej X. spółki akcyjnej w Y.

od postanowienia Sądu Okręgowego w Rzeszowie

z 5 kwietnia 2023 r., V Ca 773/22,

w sprawie z wniosku G. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w G.

z udziałem X. spółki akcyjnej w Y.

o ustanowienie służebności przesyłu,

**1. oddała skargę kasacyjną;**

**2. oddała wniosek uczestnika o zasądzenie kosztów  
postępowania kasacyjnego.**

Marcin Trzebiatowski

Mariusz Łodko

Mariusz Załucki

[wr]

## UZASADNIENIE

Postanowieniem z 23 maja 2022 r. Sąd Rejonowy w Ropczycach bliżej określone nieruchomości wnioskodawcy obciążył na rzecz uczestnika służebnością przesyłu, uprawniającą do korzystania z nieruchomości obciążonych zgodnie z przeznaczeniem znajdujących się na tych nieruchomości urządzeń elektroenergetycznych – napowietrznych linii elektroenergetycznych – w zakresie niezbędnym do ich prawidłowego i niezakłóconego działania, konserwacji,

modernizacji i remontów. Zasadził od uczestnika na rzecz wnioskodawcy 335 237 zł tytułem wynagrodzenia w zamian za ustanowienie służebności oraz orzekł o kosztach procesu.

Postanowieniem z 5 kwietnia 2023 r. Sąd Okręgowy w Rzeszowie oddalił apelację uczestnika oraz orzekł o kosztach postępowania.

W zakresie istotnym do rozpoznania skargi kasacyjnej Sąd drugiej instancji ustalił, że wnioskodawca jest właścicielem nieruchomości rolnych w G. Nieruchomości te, wcześniej jako państwowe, wchodziły w skład Zasobu Własności Rolnej Skarbu Państwa. Wnioskodawca nabywał je od Agencji Własności Rolnej Skarbu Państw w latach 2003-2011. W latach 60 i 70 XX w., gdy nieruchomości stanowiły własność Skarbu Państwa, wybudowano na nich urządzenia elektroenergetyczne służące do doprowadzania energii elektrycznej – słupy energetyczne linii napowietrznych relacji: [...]1.

Z ustaleń faktycznych wynika, że Zarządzeniem Ministra Przemysłu z 16 stycznia 1989 r. podzielono przedsiębiorstwo państwowe – [...] Okręg Energetyczny w [...]2. Z dniem 1 stycznia 1989 r. utworzono m.in. przedsiębiorstwo państwowe Zakład Energetyczny [...] w [...] i przydzielono mu składniki mienia powstałego z podziału przedsiębiorstwa [...] Okręg Energetyczny w [...]2, w tym wybudowane na nieruchomościach wnioskodawcy urządzenia elektroenergetyczne. Zarządzeniem Ministra Przemysłu i Handlu z 9 lipca 1993 r., z dniem 12 lipca 1993 r. podzielono przedsiębiorstwo państwowe Zakład Energetyczny [...] w [...] w celu wniesienia zorganizowanej części mienia tego przedsiębiorstwa do P. spółki akcyjnej w W. oraz przekształcono przedsiębiorstwo państwowe w jednoosobową spółkę Skarbu Państwa – [...] Zakład Energetyczny spółkę akcyjną w [...].

Sąd drugiej instancji wskazał, że uzasadniony był wniosek o obciążenie nieruchomości wnioskodawcy na rzecz uczestnika służebnością przesyłu (art. 305<sup>1</sup> k.c.). Nieruchomości wnioskodawcy, na których znajdują się urządzenia służące do doprowadzania energii elektrycznej, po likwidacji państwowych gospodarstw rolnych wchodziły w skład Zasobu Własności Rolnej Skarbu Państwa. Skarb Państwa stał się ich właścicielem na podstawie dekretu z 6 września 1944 r. o przeprowadzeniu reformy rolnej. Poprzednik prawny uczestnika

– przedsiębiorstwo państwowe – nie nabył prawa wieczystego użytkowania nieruchomości, natomiast 7 stycznia 1991 r. na podstawie art. 1 pkt 9 ustawy z dnia 20 grudnia 1990 r. o zmianie ustawy o przedsiębiorstwach państwowych nabył własność znajdujących się na nich urządzeń służących do doprowadzania energii elektrycznej.

Sąd drugiej instancji wyjaśnił, że w okresie obowiązywania zasady jednolitej własności państwowej (art. 128 k.c.), Skarb Państwa był właścicielem zarówno nieruchomości państwowych, jak i mienia, w tym urządzeń przesyłowych znajdujących się w zarządzie przedsiębiorstw państwowych. Nabycie przez przedsiębiorstwo państwowe prawa własności urządzeń przesyłowych posadowionych na nieruchomościach Skarbu Państwa na podstawie przepisów ustawy z dnia 20 grudnia 1990 r., nie oznaczało uzyskania przez przedsiębiorstwo państwowe z mocy prawa uprawnienia do korzystania z nieruchomości, na której urządzenia znajdują się. Od 7 stycznia 1991 r. mógł rozpocząć się jedynie bieg terminu zasiedzenia służebności gruntowej o treści odpowiadającej służebności przesyłu. Przed tą datą korzystanie przez poprzednika prawnego uczestnika – przedsiębiorstwo państwowe – z infrastruktury przesyłowej nie mogło być uznane za posiadanie samoistne, którego wykonywanie skierowane byłoby przeciwko Skarbowi Państwa. Poprzednik prawny uczestnika korzystając z infrastruktury przesyłowej miał świadomość, że nie dysponuje ani administracyjnym, ani cywilnoprawnym tytułem do korzystania z nieruchomości, na których posadowione były urządzenia przesyłowe. Jego posiadanie w zakresie odpowiadającym treści służebności było w złej w złej wierze. Zatem nabycie prawa do korzystania z nieruchomości przez zasiedzenie mogło nastąpić po upływie 30 lat, począwszy od 7 stycznia 1991 r. Bieg terminu zasiedzenia został przerwany w 2016 r. wnioskiem o ustanowienie służebności przesyłu.

Skargę kasacyjną od tego postanowienia wniósł uczestnik, zarzucił naruszenie przepisów prawa materialnego: art. 172 § 1 w zw. z art. 292 w zw. z art. 305<sup>4</sup> k.c., art. 305<sup>2</sup> § 2 k.c. oraz art. 7 k.c. i art. 172 § 1 w zw. z art. 292 zd. 2 w zw. z art. 305<sup>4</sup> k.c.

**Sąd Najwyższy zważył, co następuje:**

Skarga kasacyjna jest nieuzasadniona.

Naruszenia prawa materialnego skarżący upatrywał w błędnym zastosowaniu lub niezastosowaniu powołanych w skardze kasacyjnej przepisów, skutkujący przyjęciem przez Sąd *meriti*, że uczestnik nie legitymuje się tytułem prawnym do korzystania z tych nieruchomości, podczas, gdy począwszy od 7 stycznia 2011 r. nabył przez zasiedzenie służebność przesyłu. W ocenie skarżącego Sąd Okręgowy błędnie przyjął, że nie upłynął niezbędny okres do zasiedzenia służebności przesyłu, mimo niezakłóconego wykonywania przez uczestnika posiadania służebności o treści odpowiadającej służebności przesyłu, a później służebności przesyłu w dobrej wierze przez 20 lat. Dlatego obciążenie nieruchomości wnioskodawcy na rzecz uczestnika służebnością przesyłu jest nieuzasadnione.

W judykaturze Sądu Najwyższego wyjaśniono, że przedsiębiorstwo państwowe, które na podstawie ustawy z dnia 20 grudnia 1990 r. o zmianie ustawy o przedsiębiorstwach państwowych nabyło z mocy prawa własność urządzeń przesyłowych posadowionych na nieruchomości Skarbu Państwa, może być uznane za posiadacza tej nieruchomości w dobrej wierze w zakresie służebności o treści odpowiadającej służebności przesyłu. Posiadając w takim zakresie nieruchomości państwowe miało usprawiedliwione podstawy do przyjęcia, że nie narusza prawa własności Skarbu Państwa. Uwłaszczenie przedsiębiorstwa państwowego z majątku państwowego i nabycie z dniem 7 stycznia 1991 r. własności urządzeń służących do doprowadzania energii elektrycznej mogło uzasadniać przekonanie, że następowało to wraz z prawem do korzystania z gruntu w zakresie koniecznym do korzystania z tych urządzeń. (zob. postanowienie SN z 9 kwietnia 2019 r. V CSK 51/18). Nabycie z mocy prawa własności urządzeń przesyłowych bez uprawnienia do korzystania z nieruchomości, na której zostały posadowione, nie przesądza charakteru posiadania przedsiębiorstwa przesyłowego. Istotna jest bowiem świadomość posiadacza co do uprawnienia do korzystania z gruntu Skarbu Państwa. (zob. postanowienie SN z 26 lipca 2018 r. IV CSK 23/17). Przedsiębiorstwo przesyłowe miało podstawy do przyjęcia, że posiadając w takim zakresie nieruchomości państwową nie narusza własności Skarbu Państwa. Przed zmianami własnościowymi zgoda Skarbu Państwa na korzystanie z nieruchomości

przez odrębną osobę prawną oraz na prowadzenie przez nią działalności za pomocą urządzeń stanowiących własność Skarbu Państwa nie budziła wątpliwości (zob. postanowienie SN z 30 października 2018 r. II CSK 264/18). Posiadanie rozpoczęte 7 stycznia 1991 r. mogło być zatem kwalifikowane jako posiadanie w dobrej wierze, o czym decydował stan świadomości w chwili nabycia posiadania (zob. postanowienie SN z dnia 12 lipca 2022 r. II CSKP 393/22 i powołane tam orzecznictwo).

Powołane wyżej poglądy orzecznicze Sądu Najwyższego dotyczyły sposobu uregulowania zasad korzystania z urządzeń służących do doprowadzania energii elektrycznej, nienależących do części składowych nieruchomości, stanowiących odrębną własność przedsiębiorstw przesyłowych (art. 49<sup>1</sup> § 1 k.c.), utworzonych na majątkach dawnych przedsiębiorstw państwowych. W judykaturze Sądu Najwyższego dopuszczano bowiem nabycie przez przedsiębiorstwo przesyłowe przez zasiedzenie służebności gruntowej o treści odpowiadającej służebności przesyłu związanej z korzystaniem z nieruchomości obciążonych w zakresie koniecznym do korzystania z tych urządzeń, także przed ustawowym uregulowaniem służebności przesyłu na podstawie art. 305<sup>1</sup>–305<sup>4</sup> k.c. (zob. uchwałę SN z 7 października 2008 r., III CZP 89/08). Okres występowania na nieruchomości stanu faktycznego odpowiadającego treści służebności przesyłu przed wejściem w życie art. 305<sup>1</sup>–305<sup>4</sup> k.c. mógł być doliczony do czasu posiadania wymaganego do zasiedzenia tej służebności (zob. uchwałę SN w uchwale z 22 maja 2013 r., III CZP 18/13, OSNC 2013, nr 12, poz. 139). Dopuszczając możliwość doliczenia czasu posiadania, Sąd Najwyższy zwrócił uwagę na to, że konstrukcja służebności przesyłu oraz cel jej wprowadzenia – potwierdzenia i uporządkowania wcześniejszego orzecznictwa – nie miała na celu wprowadzenie nowego rodzaju prawa rzeczowego. Możliwość pełnego uwzględnienia stanu faktycznego istniejącego na nieruchomości przed uregulowaniem służebności przesyłu, tj. przed 3 sierpnia 2008 r., nie stoi w sprzeczności z celami nowej regulacji, jak i z gwarancyjnym charakterem norm prawa intertemporalnego. W uchwale z 15 lutego 2019 r., III CZP 81/18 (OSNC 2020, nr 1, poz. 4), Sąd Najwyższy wyjaśnił, że przedsiębiorstwo państwowe, które nabyło z mocy prawa własność urządzeń przesyłowych posadowionych na nieruchomości Skarbu

Państwa, może być uznane za posiadacza w dobrej wierze służebności o treści odpowiadającej służebności przesyłu. Okres występowania na nieruchomości stanu faktycznego odpowiadającego treści służebności przesyłu przed wejściem w życie art. 305<sup>1</sup>-305<sup>4</sup> k.c. podlega doliczeniu do czasu posiadania wymaganego do zasiedzenia tej służebności (zob. uchwałę SN z 22.05.2013 r., III CZP 18/13, OSNC 2013, nr 12, poz. 139).

Wyżej przedstawione poglądy orzecznicze, dopuszczające możliwość doliczenia czasu posiadania, które miało miejsce pod rządem Kodeksu cywilnego przed wejściem w życie przepisów o służebności przesyłu i wymaganego do zasiedzenia służebności przesyłu zostały zakwestionowane w nowszej judykaturze Sądu Najwyższego. W postanowienie z 14 października 2021 r., (V CSKP 69/21 OSNC 2022, nr 11, poz. 110). Sąd Najwyższy zwrócił uwagę, że doliczenie czasu posiadania jest możliwe w zakresie prawa, które można nabyć w drodze zasiedzenia. Posiadanie wykonywane w okresie sprzed wprowadzenia instytucji służebności przesyłu, mogło natomiast obejmować jedynie posiadanie w zakresie służebności gruntowej o treści odpowiadającej służebności przesyłu. W takim zaś wypadku, należy zweryfikować wystąpienie przesłanek umożliwiających nabycie takiej służebności na podstawie przepisów Kodeksu cywilnego o służebnościach gruntowych oraz oceny tego, czy stan ten trwał i umożliwiał nabycie takiej służebności gruntowej (nie zaś służebności przesyłu) po dniu wejścia w życie art. 305<sup>1</sup>-305<sup>4</sup> k.c. Stanowisko prezentowane w dotychczasowym orzecznictwie Sądu Najwyższego, mimo braku wyraźnej normy ustawowej, zakłada natomiast możliwość nabycia w drodze zasiedzenia prawa, które nie istniało wówczas, gdy konieczne było spełnienie przesłanek jego nabycia, a rolą sądów nie jest zastępowanie ustawodawcy.

W postanowieniu z 24 lutego 2023 r., III CZP 108/22 (OSNC 2023, nr 11, poz. 108), Sąd Najwyższy przyjął, że przed nowelizacją Kodeksu cywilnego wprowadzającą służebność przesyłu nie mógł biec termin zasiedzenia prawa odpowiadającego treściowo tej służebności. Doliczenie czasu posiadania w stanie prawnym obowiązującym od 1 stycznia 1965 r. do 2 sierpnia 2008 r. do czasu niezbędnego do zasiedzenia służebności przesyłu narusza zakaz działania prawa wstecz, wyrażony m.in. w art. 3 k.c. Sąd Najwyższy wskazał, że dominująca linia

orzecznicza pozostaje w sprzeczności z podstawowymi zasadami prawa rzeczowego, a formułowane w niej wnioski budzą poważne wątpliwości ich zgodności z Konstytucją RP oraz Konwencją o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności. Sąd Najwyższy zwrócił uwagę na zasadę *numerus clausus* praw rzeczowych, która odnosi się do wszystkich praw o charakterze bezwzględny. Przyjęcie istnienia w systemie prawa służebności „o treści odpowiadającej służebności przesyłu” narusza tę zasadę w szczególności dlatego, że służebność taka nie mogła i nie może być utożsamiana ze służebnością gruntową. Derogacja art. 175 Prawa rzeczowego przewidującego możliwość ustanowienia służebności także na rzecz każdego przedsiębiorstwa, zamiast właściciela nieruchomości władnącej (art. 285 § 1 k.c.), oraz niepowtórzenie jej w Kodeksie cywilnym do czasu wprowadzenia służebności przesyłu dowodzi świadomej decyzji ustawodawcy, który relacje podmiotów prawa związane z posadowieniem urządzeń przesyłowych regulował normami prawa publicznego. Uchylony przepis Prawa rzeczowego stanowił podstawę prawną do ustanowienia służebności, która zwiększa użyteczność przedsiębiorstwa przesyłowego. Natomiast konstrukcja art. 285 k.c. ma na celu obciążenie nieruchomości służebnością w celu zwiększenia użyteczności nieruchomości władnącej lub jej oznaczonej części, zamiast zwiększenia użyteczności przedsiębiorstwa przesyłowego.

Sąd Najwyższy w składzie rozpoznającym skargę kasacyjną podziela wyżej przedstawione nowsze poglądy judykatury Sądu Najwyższego, że przed nowelizacją Kodeksu cywilnego, wprowadzającą nowy rodzaj służebności (art. 305<sup>1</sup>-305<sup>4</sup> k.c.), nie mógł też biec termin zasiedzenia prawa odpowiadającego treściowo tej służebności. Nie jest też możliwe doliczenie czasu posiadania w stanie prawnym obowiązującym od 1 stycznia 1965 r. do 2 sierpnia 2008 r. do czasu niezbędnego do zasiedzenia służebności przesyłu. Chybione są zatem zarzuty naruszenia prawa materialnego, bowiem nie upłynął czas niezbędny do nabycia w drodze zasiedzenia służebności przesyłu.

Należy zwrócić uwagę, że Trybunał Konstytucyjny w wyroku z 2 grudnia 2025 r. (P 10/16, OTK-A 2026/1) przyjął, że art. 292 w zw. z art. 285 § 1 i 2 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. - Kodeks cywilny (Dz. U. z 2025 r. poz. 1071, z późn.

zm.), rozumiane w ten sposób, że umożliwiają nabycie przez przedsiębiorcę przesyłowego lub Skarb Państwa, przed wejściem w życie art. 305<sup>1</sup>-305<sup>4</sup> ustawy – Kodeks cywilny, w drodze zasiedzenia służebności gruntowej odpowiadającej treścią służebności przesyłu, są niezgodne z art. 21 ust. 1, art. 64 ust. 2 i 3 w związku z art. 31 ust. 3 oraz art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej. Trybunał Konstytucyjny zakwestionował taki sposób wykładni powołanych przepisów Kodeksu cywilnego, utrwalony w orzecznictwie Sądu Najwyższego, który umożliwiał ustanowienie służebności gruntowej odpowiadającej treścią służebności przesyłu, a także dopuszczalność nabycia jej w drodze zasiedzenia. Trybunał wyjaśnił, że wykreowanie nowego prawa wynikało ze społecznej i gospodarczej konieczności uregulowania praw przedsiębiorców przesyłowych do utrzymywania linii przesyłowych na cudzych nieruchomościach, z uwagi, że istniejące regulacje – instytucja służebności gruntowych – były niewystarczające. Wprowadzony w 2008 r. do Kodeksu cywilnego trzeci rodzaj służebności – obok służebności gruntowych i osobistych – do którego przepisy o służebnościach gruntowych stosuje się odpowiednio (art. 305<sup>4</sup> k.c.) umożliwia przedsiębiorcom przesyłowym ustanowienie służebności bez konieczności wiązania jej z nieruchomością władnącą. Służebność przesyłu jest osobnym normatywnie tworem, bowiem w innym razie, wyodrębnienie tego prawa obok istniejącej służebności gruntowej nie miałoby racjonalnego uzasadnienia. W ocenie Trybunału, linia orzecznicza Sądu Najwyższego kreująca nowy rodzaj służebności gruntowej odpowiadającej treścią służebności przesyłu i dopuszczająca zasiedzenie takiej służebności, ma charakter prawotwórczy. Wbrew ograniczeniom do posługiwania się jedynie konstrukcjami praw rzeczowych ustanowionych przez ustawodawcę (zamknięty katalog praw rzeczowych) wprowadzono do systemu trzeci rodzaj służebności, poza dopuszczalną granicą wykładni art. 285 § 2 k.c. Trybunał uznał za prawotwórczą wykładnię tego przepisu takie jego rozumienie, które dopuszcza ustanowienie służebności gruntowej bez istnienia nieruchomości władnącej i to takiej, dla której służebność zwiększałaby jej użyteczność. Ścisła interpretacja przepisów ograniczających prawo własności, objętego szczególną ochroną (art. 64 ust. 3 Konstytucji RP), oznacza, że ustanowienie służebności gruntowej odpowiadającej treścią służebności przesyłu nie ma uzasadnienia. Posiadanie

takiego nieistniejącego prawa również nie było możliwe. W konsekwencji, niedopuszczalne było zasiedzenie takiej służebności. Trybunał stwierdził, że jeżeli przed wejściem w życie art. 305<sup>1</sup>-305<sup>4</sup> k.c. służebność przesyłu nie istniała, to niemożliwe było władowanie cudzą nieruchomości (posiadanie) w zakresie tego prawa przed tą datą. Natomiast do ustawodawcy należy uregulowanie stosunków prawnych między właścicielami nieruchomości a przedsiębiorstwami przesyłowymi, istniejącymi przed wejściem w życie przepisów o służebności przesyłu (art. 305<sup>1</sup>-305<sup>4</sup> k.c.).

Wydanie przez Trybunał Konstytucyjny wyroku z 2 grudnia 2025 r., P 10/16, oznacza też, że w stosunku do daty wydania przez Sąd drugiej instancji zaskarżonego skarga kasacyjną postanowienia nastąpiła zmiana stanu prawnego, dotyczącego przedmiotu postępowania, który Sąd Najwyższy rozpoznający skargę kasacyjną powinien uwzględnić z urzędu (zob. wyrok SN z 26 listopada 2004 r., V CK 270/04). Sąd Najwyższy rozpoznaje sprawę w granicach zaskarżenia oraz jej podstaw (art. 398<sup>13</sup> § 1 k.p.c.), zatem zakres kognicji Sądu Najwyższego wytycza wiążąco treść podstaw kasacyjnych. Zasada ta nie może jednak znaleźć zastosowania w sytuacji, kiedy po wydaniu orzeczenia przez sąd drugiej instancji i po wniesieniu skargi kasacyjnej, Trybunał Konstytucyjny wydał wyrok dotyczący podstawy prawnej rozstrzygnięcia i podstaw skargi kasacyjnej. Sąd Najwyższy w uchwale 7 sędziów – zasadzie prawnej – z 17 grudnia 2009 r., III PZP 2/09, (OSNC 2010, nr 7-8, poz. 97) przyjął, że orzeczenie Trybunału Konstytucyjnego stwierdzające w sentencji niezgodność z Konstytucją określonej wykładni aktu normatywnego, które nie powoduje utraty mocy obowiązującej przepisu, nie stanowi podstawy do wznowienia postępowania przewidzianej w art. 401<sup>1</sup> k.p.c. Przyjęta w sentencji uchwały wykładnia – zasada prawna – jest jednak ograniczona do podstaw wznowienia postępowania. Nie ma więc zastosowania do rozpoznawanych przez Sąd Najwyższy skarg kasacyjnych na podstawie zmienionego wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego stanu prawnego, dotyczącego przedmiotu postępowania.

Należy też zwrócić uwagę, że Trybunał Konstytucyjny w wyroku z 3 grudnia 2025 r., SK 17/18, (OTK-A 2026/14) uznał, że art. 401<sup>1</sup> k.p.c., w jakim nie stanowi podstawy do wznowienia postępowania w przypadku wydania przez Trybunał

Konstytucyjny wyrok orzekającego o niezgodności z Konstytucją określonego znaczenia aktu normatywnego, jest niezgodny z art. 190 ust. 4 Konstytucji. Trybunał wyjaśnił, że każdy wyrok Trybunału, w którym orzeczono o niezgodności określonego przedmiotu kontroli z określonym wzorcem kontroli objęty jest art. 190 ust. 4 Konstytucji, niezależnie czy dotyczy wyłącznie określonego jego znaczenia. Trybunał dokonuje wykładni i ustala określone znaczenie przedmiotu kontroli, które uznaje za niezgodne z aktem normatywnym, hierarchicznie wyższym. W każdym z tych przypadków, wyrok Trybunału stanowi z mocy art. 190 ust. 4 Konstytucji podstawę restytucji.

W wyroku z 23 września 2025 r., (P 3/25, OTK-A 2025/97), Trybunał Konstytucyjny przyjął, że art. 21 ust. 1 pkt 1 w związku z art. 9 ust. 1 pkt 6 ustawy z dnia 20 lipca 2000 r. o ogłaszaniu aktów normatywnych i niektórych innych aktów prawnych (Dz. U. z 2019 r. poz. 1461) rozumiany w ten sposób, że wystąpienie skutków wyroku Trybunału Konstytucyjnego oraz zaistnienie obowiązku jego stosowania przez wszystkie organy władzy publicznej aktualizuje się dopiero z chwilą dokonania czynności technicznej polegającej na ogłoszeniu tego wyroku w Dzienniku Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej, jest niezgodny z art. 2 w związku z art. 10, w związku z art. 173, w związku z art. 45 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej.

Biorąc pod uwagę powyższe, Sąd Najwyższy oddalił skargę kasacyjną na podstawie art. 398<sup>14</sup> k.p.c., bowiem zaskarżony wyrok mimo błędnego uzasadnienia odpowiada prawu.

Marcin Trzebiatowski

Mariusz Łodko

Mariusz Załucki

[wr]

[r.g.]